

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/207/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117223234
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1117223234.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: G. N., U. N. XX.XX.XXXX, R. G..A..Š. XXX/XX, F., zastúpený: Advokátska firma TROKAN & URBANČOKOVÁ v.o.s., so sídlom Dom Pavla, L. Štúra 5, Trenčianske Teplice, IČO: 36 333 158, proti žalovanému: Slovenská A. - G. E. E. A., E. E. A. XX R., o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 19. novembra 2018 č. k. 7C 14/2017-155 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacej časti o nároku na náhradu trov konania zrušuje a vec mu v tomto rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 174,09 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 11.08.2017 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo žaloby žalobcu proti žalovanému o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo výške 976,81 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 976,81 eur od 11.08.2017 do zaplatenia, skutkovo odôvodnenú tým, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúra Západ, Č.: D.-XXX/NKA-D.-ZA-XXXX, zo dňa 18.01.2016 bolo voči nemu vznesené obvinenie za trestný čin vraždy v spolupáchateľstve. Následne uznesením Okresného súdu v Trenčíne (ďalej len „OS TN“), sp. zn. 0Tp/12/2016 zo dňa 21.01.2016 bol vzatý do väzby. Dňa 28.01.2016 prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal návrh na zastavenie trestného stíhania z dôvodu zániku trestnosti činu uplynutím premlčacej doby, o ktorom vyšetrovateľ ani prokurátor nerozhodli, ale odstúpili ho na Okresný súd Trenčín a následne doručili na Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „KS TN“), ktorý rozhodoval o sťažnostiach vo veci väzby žalobcu. Uznesením sp. zn. 23Tpo/15/2016 zo dňa 08.02.2016 Krajský súd Trenčín zrušil uznesenie Okresného súdu Trenčín zo dňa 21.01.2016, sp. zn. 0Tp/12/2016 vo všetkých výrokoch týkajúcich sa žalobcu a žalobcu ihneď prepustil z väzby, pričom konštatoval, že do väzby nemôže byť vzatá osoba, proti ktorej je trestné stíhanie neprípustné a orgány činné v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) mali zistiť, že trestné stíhanie žalobcu je z dôvodu premlčania neprípustné a mali trestné stíhanie zastaviť, resp. vôbec nezačať. Následne prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne uznesením č. 1Kv 60/15/3300-49 zo dňa 15.02.2016 zrušil uznesenie vyšetrovateľa Č.: D.-XXX/NKA-D.-ZA-XXXX, zo dňa 18.01.2016 v časti týkajúcej sa žalobcu pre nedôvodnosť a nezákonnosť. Žalobca bol vo väzbe od 18.01.2016 do 08.02.2016. Za dobu trvania väzby mu nebola vyplatená mzda vo výške 673,65 eur od zamestnávateľa T. E. W.-M. E..A..O... Taktiež mu vznikli náklady na trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 303,16 eur. Podaním zo dňa 07.02.2017, doručeným žalovanému dňa 10.02.2017 si žalobca uplatnil svoj nárok v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalovaný listom zo dňa 09.08.2017 jeho žiadosti o náhradu škody nevyhovел z dôvodu, že vo veci nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu

škody spôsobenej výkonom verejnej moci. V žalobe žalobca označil nasledujúce dôkazy, ktoré pripojil k žalobe:

- uznesenie vyšetrovateľa Č.: D.-XXX/NKA-D.-ZA-XXXX, zo dňa 18.01.2016
- návrh na zastavenie trestného stíhania zo dňa 28.01.2016
- uznesenie KST, č.k. 23Tpo/15/2016-51 zo dňa 08.02.2016
- uznesenie Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. 1Kv 60/15/3300-49 zo dňa 15.02.2016
- potvrdenie o nevyplatení mzde zo dňa 22.02.2015
- Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 07.02.2017
- Oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 09.08.2017

2. Podaním zo dňa 04.04.2018 sa žalovaný vyjadril k žalobe tak, že právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. nie je absolútne, ale v záujme zachovania právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Štát podľa neho za škodu zodpovedá len za súčasného splnenia troch podmienok, ktorými sú existencia škody, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup resp. rozhodnutie o väzbe a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. K rozhodnutiu o väzbe sa žalovaný vyjadril tak, že poukázal na § 8 ods. 5 písm. a) a § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. a uviedol, že napriek tomu, že zodpovednosť štátu za škodu je objektívna a bez liberačného dôvodu, nejde o zodpovednosť absolútnu v tom zmysle, že by nastala bez výnimky. Aj v prípade splnenia podmienky takého výsledku konania, pri ktorom nedochádza k odsúdeniu dotýčajúcej osoby, právo na náhradu škody nemá ten, kto si vzatie do väzby zaviniť sám. Zavinenie obvineného znamená, že jeho zavinené konanie bolo dôvodom k podaniu a vyhovaniu návrhu na jeho vzatie do väzby, teda že jeho správanie bolo dôvodom k obave, že ujde alebo bude mariť vyšetrovanie alebo bude pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný. Súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody podľa neho vychádza z rozhodnutia o väzbe vydaného v trestnom konaní bez toho, aby bol oprávnený preskúmať, či a ktoré väzobné dôvody trvali. Zaoberá sa len tým, či poškodený sám zaviniť niektorý z väzobných dôvodov, ktoré súd rozhodujúci o väzbe považoval za naplnené. V danej veci bol žalobca vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok (ďalej len „TP“), teda existovala dôvodná obava, že žalovaný ujde. Taktiež si treba uvedomiť, že žalobca sa k spáchaniu skutku, ktorý mu bol kladený za vinu priznal a podrobne opísal tzv. modus operandi. Žalovaný ďalej s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu českej republiky, sp. zn. 30 Cdo 827/2014 zo dňa 20.10.2015 uviedol, že priznanie sa ku skutku predstavuje v zmysle judikatúry jasný príklad zavinenia väzby. Zastavenie trestného stíhania žalobcu podľa názoru žalovaného žiadnym spôsobom nespochybňuje skutočnosť, že v čase rozhodovania o väzbe existovali dôvody väzby, obzvlášť v prípade, keď dôvodom jeho zastavenia bolo uplynutie premlčacej doby. Z tohto dôvodu nemožno podľa žalovaného ani dospieť k záveru o naplnení predpokladu pre vznik práva na náhradu škody v intenciiach § 8 ods. 5 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.. Priznanie náhrady škody žalobcovi by podľa neho odporovalo dobrým mravom a taktiež zásade rímskeho práva, v zmysle ktorej „z neprávania nemôže vzniknúť právo“. K existencii majetkovej škody sa žalovaný vyjadril tak, že žalobca žiadal náhradu majetkovej škody pozostávajúcej z ušlého zisku a trov právneho zastúpenia. K ušlému zisku uviedol, že musí byť s istotou preukázané, že pri pravidelnom behu vecí mohol žalobca dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu. Žalovaný namietol žalobcom predložené potvrdenie zo dňa 22.02.2015, nakoľko z neho vyplýva len údaj o hrubej mzde žalobcu, avšak v prípade nároku na náhradu ušlej mzdy je možné vychádzať výlučne z čistej mzdy žalobcu a taktiež je toto potvrdenie datované ku dňu 22.02.2015, pričom žalobca bol vo väzbe v období od 18.01.2016 do 08.02.2016. K náhrade majetkovej škody titulom trov právneho zastúpenia žalovaný uviedol, že je potrebné posúdiť žalobcom vynaložené finančné prostriedky z hľadiska nutnosti a účelnosti. Samotná skutočnosť, že žalobca vynaložil v trestnom konaní finančné prostriedky na svoju obhajobu podľa neho neznamena, že si ich môže automaticky uplatňovať ako škodu. Mal za to, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie uplatneného nároku a nepreukázal ani to, ako výkon väzby podmienil úkony obhajoby a neurčil rozsah tých úkonov, ktoré boli vyvolané výlučne rozhodnutím o väzbe. V závere sa žalovaný vyjadril k existencii príčinnej súvislosti medzi existenciou niektorého zo zásahov podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a vznikom škody tak, že vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný. K záveru o existencii príčinnej súvislosti v danom prípade podľa názoru žalovaného nie je možné dospieť z dôvodu, že neexistuje spôsobilý titul pre uplatnenie práva na náhradu škody a ani škoda.

3. Podaním zo dňa 05.06.2018 žalobca doplnil svoje argumenty tak, že všetky zákonné predpoklady na uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu boli splnené. Ďalej žalobca uviedol, že nevidí príčinnú

súvislosť medzi jeho priznaním a ochotou spolupracovať s OČTK a vzatím do väzby. Následne žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu Trenčín zo dňa 08.02.2016, sp.zn. 23Tpo/15/2016, ktorým zrušil rozhodnutie Okresného súdu Trenčín o väzbe zo dňa 21.01.2016 a v ktorom uviedol, že nezistil dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 TP, z čoho vyplýva, že si žalobca nemohol väzbu zaviniť sám, pretože dôvody väzby od samého počiatku neexistovali. Vyjadrenie žalovanej, že k zastaveniu trestného stíhania došlo len z dôvodu premlčania a nie z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu žalobca považuje za nepatričné. Podľa názoru žalobcu by nepriznanie práva na náhradu škody len z dôvodu, že trestné stíhanie bolo zastavené z dôvodu premlčania, bolo v rozpore so zákonom. Podstatná je skutočnosť, že trestné stíhanie a s ním súvisiaca väzba boli nezákonné. K náhrade ušlej mzdy žalobca uviedol, že nárok na zaplatenie mzdy vyplýva z existencie pracovného pomeru a jej výška je určená pracovnou zmluvou a počtom odpracovaných hodín a nie je problém ju vyčíslieť. K námietke žalovaného, že je možné vychádzať len z čistej mzdy žalobcu žalovaný uviedol, že má nárok na hrubú mzdu, nakoľko aj o túto časť mzdy prišiel tým, že zaňho zamestnávateľ nezaplatil odvody a tieto prostriedky nepatria zamestnávateľovi, ale zamestnancovi, nakoľko neodvedenie dane a poistného je trestným činom. Keďže žalobcovi mzda nebola vyplatená z dôvodu, že sa nedostavil do zamestnania a nevykonával prácu v období, počas ktorého sa nachádzal vo väzbe, vidí žalobca príčinnú súvislosť medzi vznikom tejto škody a väzbou. Žalovaný vo svojom vyjadrení spochybnil potvrdenie zamestnávateľa predložené žalobcom, k čomu žalobca uviedol, že v dátume vystavenia išlo o chybu v písaní a priložil aj ďalšie potvrdenie zamestnávateľa doplnené aj o vyčíslenie čistej mzdy. Uviedol, že uplatnené trovy trestného konania vyplývajú priamo z trestného spisu, kde je založená plná moc advokáta a taktiež zo samotného návrhu na zastavenie trestného stíhania. Ďalej sa vyjadril, že je nepochybné, že úkony boli advokátom vykonané a vzhľadom na skutočnosť, že zákon umožňuje uplatniť si trovy len vo výške tarifnej odmeny, je nad rámec nevyhnutného dokazovania predkladanie dokladov o tom, aké boli skutočné výdavky na právne zastúpenie, no napriek tomu priložil faktúru č. 300416 zo dňa 17.02.2016 na zmluvnú odmenu vo výške 1.000 eur a výpis z účtu preukazujúci zaplatenie tejto sumy. Žalobca nesúhlasil ani s tvrdením, že úkony obhajoby neboli vykonané v príčinnej súvislosti s väzbou žalobcu, ani s právnym názorom žalovaného, že žalobca má nárok len na časť úkonov obhajoby, ktoré boli vyvolané výlučne rozhodnutím o väzbe.

4. Na pojednávaní konanom dňa 15.10.2018 žalovaný uviedol, že v prípade žalobcu došlo k zániku trestnosti činu z dôvodu uplynutia premlčacej doby, z čoho vyplýva, že v prípade žalobcu je ex lege vylúčené právo na náhradu škody z dôvodu, že zanikla trestnosť činu a trestné stíhanie bolo právoplatne zastavené. Zároveň namietol výpis z účtu predložený žalovaným, nakoľko z nemal za zrejmé, kto tieto peniaze na účet vložil, kto bol platiteľom a akej trestnej veci sa to týka. Skonštatoval, že dosiaľ sa v spise nenachádza rozhodnutie o väzbe, z ktorého si žalobca uplatňuje nárok, pričom súdu neboli prezentované žiadne objektívne dôvody, ktoré by žalobcovi bránili toto rozhodnutie predložiť. Vo vzťahu k predbežnému právnemu posúdeniu veci súd uviedol, že z rozhodnutia Krajského súdu Trenčín č.l. 10 sp.zn. 23Tpo/15/2016-51 zo dňa 08.02.2016 sa javí, že žalobca bol v trestnom konaní zastúpený titulom povinnej obhajoby a následne splnomocnil na zastupovanie ďalšieho právneho zástupcu, čo je síce jeho právo, ale trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní sa v tomto prípade nejavia ako účelne vynaložené, obzvlášť v situácii, keď rozhodujúce argumenty o premlčaní trestného stíhania už v opravnom prostriedku uplatnil jeho prvý právny zástupca. Žalobca sa následne vyjadril tak, že ustanovený obhajca nenamietal premlčanie, toto urobil až splnomocnený obhajca podaním zo dňa 28.01.2016 a súčasne, že poverenie ustanoveného obhajcu zaniklo zvolením nového obhajcu.

5. Podaním zo dňa 26.10.2018 žalobca doručil súdu kópiu uznesenia Okresného súdu Trenčín zo dňa 21.01.2016, sp.zn. 0Tp/12/2016, kópiu sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe zo dňa 25.01.2016 podanú ustanoveným obhajcom, list Krajskej prokuratúry v Trenčíne zo dňa 02.02.2016, potvrdenie o transakcii na účte advokáta. Žalobca doplnil, že nakoľko trestné stíhanie žalobcu nebolo z objektívnych dôvodov prípustné, nemožno tvrdiť, že si väzbu zaviniť sám a poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín, ktorý sa v rozhodnutí vôbec nezaoberal otázkou, či zo strany obvineného (žalobcu v tomto konaní) existovalo konanie, ktoré by zakladalo niektorý z dôvodov väzby, pretože absentovala základná materiálna podmienka pre vzatie do väzby, a to zákonné a dôvodné trestné stíhanie. Žalobca sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že je vylúčené právo na náhradu škody, pretože trestné stíhanie bolo zastavené z dôvodu zániku trestnosti činu. Žalovaný sa pri odôvodnení tejto námietky odvolával na ustanovenie § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 Z.z., k čomu žalobca uviedol, že v predmetnom ustanovení sa výslovne hovorí o zániku trestnosti po právoplatnosti rozhodnutia, no v tomto prípade trestnosť činu zanikla pred vydaním rozhodnutí o trestnom stíhaní a vzatí do väzby. K uplatnenému nároku na náhradu škody v časti týkajúcej sa trov obhajoby žalobca poukázal na to, že mal právo zvoliť

si obhajcu aj v prípade, že mu bol obhajca ustanovený a nepriznanie náhrady trov za zvoleného obhajcu sa mu javí ako diskriminačné, nezákonné a nespravodlivé. Úkony, za ktoré si žalobca uplatnil trovy, nie sú duplicitné, teda neboli vykonané ustanoveným obhajcom. Následne sa žalobca vyjadril k námietke, že premlčanie namietol aj ustanovený obhajca tak, že ustanovený obhajca v sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe namietal predovšetkým skutočnosť, že žalobcovi nehrozí vysoký trest a teda nie je dôvodná obava, že ujde a bude sa skrývať a premlčanie uvádzal len v tej súvislosti, že ak by došlo k zmene právnej kvalifikácie na trestný čin lúpeže, prichádzalo do úvahy premlčanie, nenamietal však premlčanie skutku, za ktorý bol žalobca trestne stíhaný. Toto uviedol až zvolený obhajca v návrhu na zastavenie trestného stíhania, v ktorom poukázal na zmenu právnej úpravy v časti o premlčaní týkajúcej sa mladistvých, pričom trestnosť činu sa posudzuje podľa zákona, ktorý je pre obvineného priaznivejší. Na námietku žalovaného, že z predloženého výpisu z účtu nie je zjavné, kto na účet peniaze vkladal reagoval žalobca tak, že poukázal na skutočnosť, že pri transakcii je uvedené ako variabilný symbol číslo faktúry, ktorú súdu predložil a taktiež súdu predložil potvrdenie o transakcii, z ktorého je zjavné, že vkladateľom bola G. N., matka žalobcu. V závere žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatení 174,09 eur z dôvodu, že pri výpočte tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie v trestnom konaní urobil chybu, nakoľko za dva úkony právnej pomoci predstavuje odmena advokáta sumu 269,58 eur a nie 303,16 eur, ako to bolo uvedené v žalobe a taktiež si uplatnil nárok na náhradu ušlej mzdy len vo výške čistej mzdy v sume 533,14 eur, nie vo výške hrubej mzdy ako v žalobe. Žalobca si teda po späťvzati žaloby uplatňoval nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe vo výške 802,72 eur.

6. Žalovaný súdu prvej inštancie predložil rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/192/2018 a sp. zn. 9Co/53/2017 a taktiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSSR“), sp. zn. 1Cdo/167/2016, zo dňa 23.07.2018, podľa ktorých právo na náhradu škody nevznikne ani v situácii, ak bolo trestné stíhanie premlčané už v čase vznesenia obvinenia, keď zákon výslovne vylučuje aj vznik práva na náhradu škody v prípade zastavenia trestného stíhania z dôvodu, že osoba nie je trestne zodpovedná. Žalobca následne uviedol, že rozhodnutia predložené žalovaným sa netýkajú nezákonného rozhodnutia o väzbe, ale nezákonného trestného stíhania osoby na slobode. Tieto rozhodnutia riešia náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím v prípadoch, keď týmto rozhodnutím je rozhodnutie o začatí trestného stíhania resp. vznesení obvinenia, čo je podľa judikatúry súdov považované za špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu, ktorý sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím. V týchto prípadoch nedochádza k zrušeniu rozhodnutia z dôvodu nezákonnosti a skúma sa, z akého dôvodu konanie neskončilo právoplatným odsúdením, prípadne z akého dôvodu bolo konanie zastavené, pričom v prípade zastavenia trestného stíhania súdna prax považuje nenaplnenie predpokladu o spáchaní trestného činu obvineným za nevyhnutnú podmienku pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Žalobca sa v tomto konaní domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe a nie o začatí trestného stíhania. Následne žalobca uviedol, že § 8 zákona č. 514/2003 Z.z. podrobne špecifikuje podmienky, za ktorých sa náhrada škody spôsobenej nezákonným o väzbe nepriznáva resp. nevzniká a podľa jeho názoru u žalobcu tieto podmienky splnené nie sú. Žalovaný sa vyjadril tak, že rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave chcel poukázať na principiálnu otázku, že v prípade zastavenia trestného stíhania z dôvodu premlčania nevzniká právo na náhradu škody, a to s poukazom na otázku dobrých mravov a zásadu, že z bezprávia nemôže vziť právo. Zároveň mal žalovaný za to, že situáciu žalobcu riešil predložený rozsudok NS SR.

7. Súd prvej inštancie zaujal predbežný právny názor, že uplatnený nárok sa mu javí ako nedôvodný jednak z dôvodu, že podľa jeho názoru žalobca zavinil svoje vzatie do väzby a jednak preto, že priznanie nároku na náhradu škody by bolo v rozpore s dobrými mravmi.

8. Z nesporných tvrdení strán sporu mal za preukázané, že uznesením vyšetrovateľa Č.: D.-XXX/NKA-D.-ZA-XXXX, zo dňa 18.01.2016 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie za trestný čin vraždy v spolupáchateľstve. Žalobca podľa rozhodnutia zreteľne popísal dotknutý skutok zo svojho pohľadu, a to ako násilným spôsobom cez vybrané okno vstúpil spolu s p. R. do domu v E. F., začali spolu prehľadávať dom a hľadať ukryté peniaze, ako na poškodeného zaútočili prinesenou bejzbalovou pálkou, ako poškodeného po útoku zviazali prinesenou lepiacou páskou. Žalobca popísal svoju účasť na čine, svoje konanie oľutoval.

9. Z návrhu na zastavenie trestného stíhania zo dňa 28.01.2016 mal súd prvej inštancie za preukázané, že zvolený právny zástupca žalobcu navrhol zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že skutok žalobca

mal spáchať ako mladistvý a súčasný Trestný zákon v ustanoveniach o stíhaní mladistvých (§ 96 ods. 1 písm. a) Trestného zákona) stanovuje, že trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je 10 rokov, ak ide o trestný čin, za ktorý Trestného zákona ustanovuje trest odňatia slobody na doživotie. Teda bez ohľadu na kvalifikáciu skutku jeho trestnosť zanikla, keďže od skutku uplynulo 19 rokov.

10. Z uznesenia Krajského súdu Trenčín, č.k. 23Tpo/15/2016-51, zo dňa 08.02.2016 zistil, že zrušil uznesenie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 0Tp/12/2016 vo všetkých výrokoch týkajúcich sa žalobcu a žalobcu prepustil z väzby z dôvodu, že u neho nezistil dôvody väzby s poukazom na to, že OČTK mali zistiť, že z dôvodu premlčania je trestné stíhanie žalobcu neprípustné a malo byť zastavené. Tiež zistil, že uznesením č. k. 1Kv 60/15/3300-49 zo dňa 15.02.2016 Krajská prokuratúra Trenčín zrušila uznesenie vyšetrovateľa Č.: D.-XXX/NKA-D.-ZA-XXXX, zo dňa 18.01.2016 v časti týkajúcej sa žalobcu.

11. Vychádzal z potvrdenia o nevyplatenej mzde zo dňa 22.02.2015, keď podľa spoločnosti T. E. W.-M. E..A..O.. žalobcovi za obdobie od 18.2.2016 do 08.2.2016 nebola vyplatená mzda vo výške 673,65 eur pred zdanením.

12. Na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 07.02.2017 dospel k záveru, že žalobca si splnil povinnosť podľa zákona č. 514/2003 Z.z..

13. Z oznámenia o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 09.08.2017 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žiadosti žalobcu o prerokovanie nároku na náhradu škody nebolo vyhovené pre nepreukázanie splnenia predpokladov na jej náhradu.

14. Z potvrdenia o nevyplatenej mzde zo dňa 29.05.2018 súd prvej inštancie zistil, že podľa spoločnosti T. E. W.-M. E..A..O.. žalobcovi za obdobie od 18.2.2016 do 08.2.2016 nebola vyplatená mzda vo výške 673,65 eur pred zdanením, po odpočítaní odvodov 533,14 eur. Spoločnosť zároveň uviedla, že potvrdenie z 22.2.2015 vydali z chybným dátumom. V prílohe bol pripojený dodatok č. 1 k pracovnej zmluve žalobcu, podľa ktorého s účinnosťou od 1.6.2015 bola základná mesačná mzda žalobcu 524,40 eur brutto.

15. Z faktúry č. XXXXXX zo dňa 17.02.2016, z výpisu z účtu advokáta a z potvrdenia o transakcii zo dňa 24.10.2018 vyvodil, že v trestnej veci, vedenej na PPZ, NKA expozitúra západ pod Č.: D.-XXX/NKA-D.-ZA-XXXX Advokátska firma F., H..O..E. vystavila žalobcovi faktúru na 1.000,- eur za obhajobu, bez špecifikácie konkrétnych úkonov právnych služieb. Vyhodnotil, že podľa výpisu z účtu a nesporných tvrdení procesných strán, suma vo výške 1.000,- eur, pod špecifickým symbolom faktúry bola poukázaná Advokátskej firme F., H..O..E. dňa 22.2.2016 matkou žalobcu.

16. Z uznesenia OST, č.k. 0Tp/12/2016-23, zo dňa 21.01.2016 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca bol vzatý do väzby, ktorá začala dňa 18.01.2016, a to z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Rozhodnutie v tejto časti bolo odôvodnené tým, že za trestný čin, za ktorý bol žalobca stíhaný reálne hrozí vysoký trest odňatia slobody v rozmedzí 12-15 rokov alebo výnimočný trest a s prihliadnutím na charakter a osobu obvineného existuje a hrozí obava, že obvinený ujde alebo sa bude skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu. Skutok bol spáchaný pred 19 rokmi, aj keď bol spolupáchatelom skutku a žalobca vedel, že v dôsledku útoku na poškodeného tento zomrel, žalobca mlčal a spoliehal sa, že páchatel nebude odhalený. Podľa súdu teda hrozila obava, že sa nebude zdržiavať v mieste bydliska a bude sa skrývať vzhľadom na hroziacu sankciu. Podľa odôvodnenia rozhodnutia žalobca uviedol, že „si uvedomuje svoj podiel viny. Spolupracoval som a chcem aj ďalej spolupracovať s OČTK. Je mi to strašne ľúto.“ Obhajca žalobcu uviedol, že obvinený skutok, ktorý sa mu kladie za vinu nepopiera, naopak sa k tomuto v plnom rozsahu priznal a svoje konanie úprimne oľutoval.

17. Zo sťažnosti obvineného proti rozhodnutiu o vzatí do väzby zo dňa 25.01.2016 (č.l. zistil, že ustanovený obhajca žalobcu navrhol prekvalifikovanie skutku na trestný čin lúpeže a taktiež upozornil na ustanovenie týkajúce sa premlčania trestného stíhania, súčasne poukázal na to, že žalobca skutok spáchal ako mladistvý.

18. O čiastočnom zastavení konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 145 ods. 2 CSP, s tým, že žalovaný voči čiastočnému späťvzatiu žaloby žalobcom nemal námietky.

19. Konštatoval, že predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá mu mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím o väzbe, keď samotnému súdnemu konaniu v prípade zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. obligatórne predchádza konanie o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody, v rámci ktorého štát môže dobrovoľne (bez súdneho konania) nárok na náhradu škody uspokojiť za predpokladu, ak uplatnenú škodu uzná za dôvodnú a preukázanú. Konanie sa začína doručením žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a príslušný orgán štátu má lehotu 6 mesiacov od doručenia žiadosti, aby o uplatnenom nároku rozhodol. Ak v tejto lehote nárok žiadateľa neuspokojí, vznikne žiadateľovi oprávnenie domáhať sa uspokojenia nároku cestou súdu. S poukazom na ust. § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. a zistenie, že podľa oznámenia o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 09.08.2017 je zrejmé, že Ministerstvo spravodlivosti SR nárok žalobcu neuspokojilo ani čiastočne konštatoval, že boli splnené zákonom ustanovené podmienky na to, aby sa žalobca domáhal uspokojenia nároku na náhradu škody na súde.

20. Nárok žalobcu na náhradu škody súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 8 ods. 5 a 6 zákona č. 514/2003 Z.z..

21. Právne posúdil, že zastavenie trestného stíhania má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť iba za predpokladu, že trestné stíhanie bolo zastavené preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, prípadne preto, že skutok nie je trestným činom. Zohľadnil, že v prejednávanvej veci síce bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené, ale dôvodom jeho zastavenia bolo premlčanie trestného stíhania. Uplynutím premlčacej doby zanikla trestnosť činu (§ 87 ods. 1 Trestného zákona). Zastavenie trestného stíhania pre jeho premlčanie však podľa súdu prvej inštancie neznamená, že by sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu žalobcom, resp. že by skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný, nebol trestným činom. Dospel k záveru, že v prípade žalobcu zastavenie trestného stíhania pre premlčanie nemá rovnaký dôsledok ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. O nenaplnení predpokladu spáchania trestného činu obvineným podľa súdu prvej inštancie nemožno hovoriť v prípade premlčania trestného stíhania, kedy dôvod zastavenia trestného stíhania závisí len od splnenia objektívne zákonom stanovených podmienok (od márneho uplynutia premlčacej doby), spáchanie skutku majúceho znaky trestného činu obvineným ale nijako nespochybňuje, záver ktorý potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky v aktuálnom rozhodnutí zo dňa 23. júla 2018 sp.zn. 1 Cdo 167/2016, že pokiaľ je obvinený toho názoru, že trestné stíhanie bolo bez ohľadu na jeho premlčanie proti nemu vedené nedôvodné, nič mu nebráni, aby v zmysle § 9 ods. 3 Trestného poriadku ďalej trval na pokračovaní trestného stíhania a následne dosiahol taký výsledok trestného konania, ktorý bude znamenať jeho úplnú rehabilitáciu a zároveň mu otvorí cestu k náhrade škody vzniknutej v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním. Opačný výklad, smerujúci v takýchto prípadoch k priznaniu práva na náhradu škody len s poukazom na zastavenie trestného stíhania a princíp prezumpcie neviny, by podľa súdu prvej inštancie aj s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie NS SR celkom zjavne protirečil zmyslu a systematicke zákona o zodpovednosti štátu pri náhrade škody, pretože za týchto okolností by jeho uplatnenie v praxi mohlo viesť aj k odškodneniu skutočných páchatelov trestných činov, čo by bolo v priamom rozpore s dobrými mravmi ako aj so zásadou *ex iniuria ius non oritur* (z bezprávia nemôže vzísť právo) (rozhodnutie KS BA č.k. 9Co/53/2017-303 z 27.09.2018).

22. V konaní vyhodnotil súd prvej inštancie za nesporné, že žalobca bol vzatý do väzby, ktorú vykonal v období od 18.1.2016 do 08.2.2016 ako aj to, že trestné stíhanie voči žalobcovi bolo v dotknutej trestnej veci zastavené. Konštatoval, že boli splnené podmienky vzniku nároku na náhradu škody podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z.. Následne sa zaoberal tým, či tu nie je niektorá z okolností podľa § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá by priznanie nároku na náhradu škody vylučovala.

23. Poukázal na § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, podľa ktorého obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest.

24. Skonštatoval, že v trestnom konaní, z ktorého si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody, bol žalobca obvinený z trestného činu vraždy v spolupáchateľstve, k uvedenému trestnému činu sa žalobca v trestnom konaní priznal, oľutoval jeho spáchanie, sám popísal priebeh trestného činu a tieto skutočnosti boli aj dôvodom rozhodnutia o vzatí žalobcu do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

25. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že to, čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. V tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených vykonaného dokazovania, z ktorého im príslúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Pre posúdenie zavinenia obvineného-obžalovaného na uvalení väzby mal za rozhodujúci zistený skutkový stav a konanie obvineného v čase pred rozhodnutím o väzbe. Neskôr vykonané dôkazy a novo zistené skutočnosti, ktoré v konečnom dôsledku vedú k prepusteniu z väzby, prípadne i oslobodeniu spod obžaloby, nemôžu mať vplyv na hodnotenie stavu vecí v čase rozhodnutia o väzbe. Zavinenie obvineného podľa súdu prvej inštancie znamená, že jeho zavinené konanie bolo dôvodom k podaniu návrhu na jeho vzatie do väzby. Považoval za nepodstatné to, či konanie obvineného vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin a či sa ním naplnila skutková podstata trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale to, či konanie obvineného v čase pred rozhodnutím o väzbe zakladalo niektorý z dôvodov väzby, v prejednávanej veci podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

26. Vzhľadom k tomu, že zákon o zodpovednosti za škodu nevyžaduje určitú formu zavinenia väzby, zaujal názor, že postačuje k naplneniu tohto predpokladu i nevedomá nedbanlivosť. Zavinenie obvineného na vzatí do väzby v zmysle citovaného ustanovenia podľa súdu prvej inštancie znamená, že jeho zavinené konanie (aspoň vo forme nevedomej nedbanlivosti), bolo dôvodom k podaniu a vyhovneniu návrhu na jeho vzatie do väzby. Predovšetkým vychádzal z toho, že žalobca skutok spáchal (ako to pred OČTK vyhlásil) a hrozil mu za spáchaný skutok vysoký trest. Označil za zrejmé, že takéto konanie obvineného bolo príčinou vzatia do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a uvedené konanie žalobcu zároveň vyhodnotil za jeho zavinenie na vzatí do väzby, ktoré priznanie náhrady škody v danom prípade vylučuje podľa § 8 ods. 6 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z..

27. Súd prvej inštancie tiež argumentoval, že účelom zákona č. 514/2003 Z.z. v súvislosti s trestným konaním je odškodniť osoby, ktoré sa žiadneho protiprávneho správania nedopustili, resp. u ktorých sa podozrenie zo spáchania trestnej činnosti nepotvrdilo, čo však nie je prípadom žalobcu. Zdôraznil, že v tomto konaní nerozhoduje o vine alebo nevine žalobcu za trestný čin, pre ktorý bol v predchádzajúcom trestnom konaní stíhaný, ale iba sumarizuje nesporný skutkový stav, ktorý bol v tomto súdnom konaní zistený a preukázaný, osobitne vyhlásenie žalobcu a jeho právneho zástupcu pred orgánmi činnými v trestnom konaní. Nad rámec uvedeného dospel k záveru, že aj v prípade, ak by boli splnené všetky predpoklady vzniku nároku na náhradu škody, tento nárok žalobcovi, ako osobe, ktorá spáchala trestný čin, za ktorý bola stíhaná a v súvislosti s ktorým bola vo väzbe, nie je možné priznať pre rozpor s dobrými mravmi ako aj s prihliadnutím na zásadu, že z bezprávia nemôže vzniknúť právo.

28. Naviac nepovažoval za preukázanú ani výšku uplatnenej náhrady za stratu na zárobku, keď podľa dodatku č. 1 k pracovnej zmluve žalobcu mala základná mesačná mzda žalobcu predstavovať 524,- eur. Žalobca bol vo väzbe 18.1.2016 do 08.2.2016, t.j. tri týždne. Takémuto časovému úseku zodpovedá približne tri štvrtiny mzdy dojednanej v pracovnej zmluve, t.j. $524/4 \times 3 = 393$ eur, na rozdiel od uplatnenej sumy 553 eur. Ako žalobca resp. jeho zamestnávateľ dospel k sumám mzdy, ktoré boli v konaní uplatnené, súd prvej inštancie nezistil a konštatoval, že listinné dôkazy predložené žalobcom sa javia ako navzájom rozporné.

29. Na základe vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe nie je dôvodný a žalobu v plnom rozsahu zamietol.

30. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle zásady úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom úspešnému žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal, keďže mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

31. Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca. Vychádzajúc z obsahu a dôvodov podaného odvolania podal odvolanie proti uvedenému rozsudku v rozsahu jeho zamietajúceho výroku a súvisiaceho výroku o nároku na náhradu trov konania. V napadnutej časti žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť a priznať plný nárok na náhradu trov konania, resp. zrušiť a vec vrátiť v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keď podľa jeho názoru nemožno v jeho prípade uplatniť ust. § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 Z. z. , pretože nie je splnená zákonná podmienka, že po právoplatnosti rozhodnutia o väzbe zanikla trestnosť činu, keďže v danom prípade trestnosť činu zanikla pred právoplatnosťou rozhodnutia o jeho väzobnom stíhaní a pred právoplatnosťou uznesenia o vznesení obvinenia proti jeho osobe. Súdom prvej inštancie použité judikáty sa navyše zaoberajú náhradou škody v dôsledku nezákonného trestného stíhania a nie v dôsledku nezákonnej väzby. Zaoberajú sa otázkou zastavenia trestného stíhania, ktoré má rovnaké následky ako zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia. Uvedené judikáty podľa neho neriešia otázku zastavenia trestného stíhania vo vzťahu k § 8 . Keďže v ust. § 8 ods. 6 sú dôvody vylučujúce vznik nároku na náhradu škody vymedzené taxatívne, vyslovil názor, že vo všetkých ostatných prípadoch je nárok na náhradu škody dôvodný. Mal za popretie ust. § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z., ak by nárok na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia o väzbe bol daný len vtedy, ak by bolo trestné stíhanie zastavené len za predpokladu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu. Mal za to, že rozhodnutie o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia a rozhodnutie o väzbe sú dve odlišné a samostatne stojace rozhodnutia a dve odlišné skutočnosti, ktoré samy o sebe môžu zakladať nárok na náhradu škody. V jeho prípade bola nezákonná väzba a nezákonné aj samotné trestné stíhanie od samého začiatku a OČTK teda postupovali v rozpore so zákonom od počiatku. Nestotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie, že si väzbu zapríčinil sám a v tomto smere namietal nesprávne zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie. K činu sa priznal, avšak nenaplnil žiaden zo subjektívnych dôvodov na väzbu v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pričom hrozba vysokého trestu je okolnosť objektívna. Väzbu si teda nezavinil sám, keďže hrozba vysokého trestu nie je determinovaná správaním obvineného. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa v dôvodoch napadnutého rozsudku zaoberal rozhodnutím Okresného súdu Trenčín, avšak ignoroval rozhodnutie Krajského súdu Trenčín, ktorým bolo prvoinstančné rozhodnutie zrušené ako nezákonné. Krajský súd konštatoval, že v jeho prípade neexistovali dôvody väzby, preto si väzbu nemohol uvaliť sám. Okresný súd Trenčín teda vydal nezákonné rozhodnutie o jeho väzbe. Pozornosť upriamil na osobnú slobodu ako základné ľudské právo zaručené Ústavou SR a jej obmedzenie len zo zákonných dôvodov. Ak zákon upravuje premlčanie trestného stíhania a tým neprípustnosť trestného stíhania, nie je ponechané na úvahu súdu, či sa na tieto okolnosti prihliadne. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že nárok nie je dôvodný vzhľadom na to, že skutok spáchal, nakoľko bez rozhodnutia o vine platí prezumpcia neviny a hľadá sa na neho ako na nevinného. Súd prvej inštancie nebol oprávnený rozhodnutie o vine nahradit'. Trestné stíhanie proti nemu bolo zastavené ešte pred začatím vyšetrovania. Spáchanie trestného činu nie je dané ani jeho priznaním, keďže v danej veci je trestné konanie vedené proti druhému páchatelovi. K výške škody poukázal na potvrdenie zamestnávateľa o jeho mzde, za ktorého správnosť a pravdivosť je zodpovedný zamestnávateľ. Sám si výšku nároku nevie vypočítať.

32. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

33. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacej časti o nároku na náhradu trov konania zrušiť a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

34. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje.

35. Ako správne skutkovo ustálil súd prvej inštancie, uznesením vyšetrovateľa Č.: D.-XXX/NKA-D.-ZA-XXXX z 18.01.2016 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin vraždy v spolupáchateľstve. Uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. OTp12/2016-23 z 21.01.2016 bol žalobca vzatý do väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ktorá začala 18.01.2016. Uznesením Krajského súdu Trenčín č. k. 23Tpo15/2016-51 zo dňa 08.02.2016 bolo zrušené uznesenie Okresného súdu Trenčín

sp. zn. OTp 12/2016 vo všetkých výrokoch týkajúcich sa žalobcu a uvedeným uznesením bol žalobca prepustený z väzby z dôvodu, že u neho neboli zistené dôvody väzby pre premlčanie jeho trestného stíhania pred rozhodnutím o väzbe, ktoré je preto neprípustné. Krajská prokuratúra Trenčín uznesením č. k. 1Kv60/15/3300-49 zo dňa 15.02.2016 zrušila uznesenie vyšetrovateľa Č.: D.-XXX/NKA-D.-ZA-XXXX zo dňa 18.01.2016 v časti týkajúcej sa vznesenia obvinenia žalobcovi. Žalobca listom zo dňa 07.02.2017 požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Vychádzajúc z týchto skutkových zistení však súd prvej inštancie už zmätočne uviedol, že v konaní bolo nesporné, že žalobca bol vzatý do väzby, ktorú vykonal od 18.01.2016 do 08.02.2016 a zároveň aj to, že trestné stíhanie bolo voči nemu v dotknutej trestnej veci zastavené, čím splnil podmienky vzniku nároku na náhradu škody podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. a v zmysle odôvodnenia preskúmaného rozsudku sa následne zaoberal tým, či je prítomná niektorá z okolností podľa § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá by priznanie nároku na náhradu škody vylučovala. Práve pri právnom posúdení vyššie uvádzaných skutkových zistení sa súd prvej inštancie dopustil omylu, pretože jednotlivé ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. nesprávne interpretoval, nakoľko nerozlíšil dôsledne, od ktorého rozhodnutia orgánu verejnej moci žalobca svoj žalobou uplatnený nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. odvíja. Prioritnou úlohou súdu prvej inštancie v rámci právneho posudzovania veci bolo právne uzavrieť, ktoré rozhodnutie štátneho orgánu žalobca označil ako zakladajúce jeho nárok na náhradu škody v zmysle žaloby, konfrontujúc toto so žiadosťou žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u príslušného orgánu verejnej moci. Súdu prvej inštancie je preto nutné vytknúť, ak takýto postup v rámci vedenia konania nezrealizoval a medzi jednotlivými rozhodnutiami orgánov verejnej moci dôsledne nerozlíšil. Ak táto pre účely predmetu konania a rozhodnutia vo veci podstatná skutková a právna okolnosť nebola zrejماً ani zo žaloby žalobcu konfrontujúc ju s obsahom jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, bol povinný takýto nedostatok žaloby odstraňovať procesným postupom podľa ust. § 129 CSP. Ak táto okolnosť zo žaloby zrozumiteľná bola a žalobca v priebehu ďalšieho vývinu súdneho konania tieto skutkové tvrdenia o rozhodnutí zakladajúcom jeho nárok na náhradu škody menil, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie rôznosť týchto tvrdení žalobcu odstrániť za účelom spravodlivého rozhodnutia o jednoznačne určenom predmete sporu. Súd prvej inštancie však takto procesne nepostupoval a pre účely rozhodnutia vo veci nerozlíšil dôsledne, či žalobca žalobou uplatňuje nárok na náhradu škody založený nezákonným rozhodnutím o jeho väzbe, a to z dôvodu, že má ísť o nezákonné rozhodnutie, ktoré nemalo byť pre premlčanie trestnosti činu žalobcu vydané, keď v takom prípade pre účely rozhodnutia vo veci je irelevantné, či išlo o situáciu, že si väzbu zaviniť žalobca prípadne sám, nakoľko iný výklad danej právnej normy by bol popretím účelu zodpovednosti orgánu štátu za správnosť rozhodnutia o väzbe po vecnej stránke nezávisle od správania sa obvinenej osoby, alebo či ide o nárok na náhradu škody založený nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia proti žalobcovi, keďže jeho trestné stíhanie bolo zastavené a v tejto súvislosti potom skúmať opodstatnenosť rozhodnutia o jeho vzatí do väzby determinovanú jeho správaním sa a hrozbou vysokého trestu. Súd prvej inštancie sa pri právnom posudzovaní žalobou uplatneného nároku dopustil neprípustnej kumulácie vo vzťahu k základu nároku žalobcu a dopustil sa tým porušenia jeho práva na spravodlivý súdny proces. Vo veci tak aj neprimerane aplikoval výsledky súdnej praxe vzťahujúce sa k nárokom na náhradu škody titulom zastavenia trestného stíhania majúceho identický význam ako oslobodenie spod obžaloby súdnym rozhodnutím. Za situácie, ak základom nároku uplatňovaného žalobcom v predmetnom konaní je rozhodnutie o jeho vzatí do väzby, ktoré bolo ako nezákonné zrušené z dôvodu, že jeho vzatím do väzby v čase premlčania trestnosti jemu za vinu kladeného činu bol porušený zákon, prichádza do úvahy aplikácia ust. § 7 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nezákonnému úradnému postupu. Súdom prvej inštancie aplikované ust. § 8 ods. 5, 6 zákona č. 514/2003 Z. z. totiž rieši situáciu od preskúmanej odlišnú, keď rozhodnutie o väzbe nebolo zrušené pre jeho nezákonnosť ešte pre samotným zastavením trestného stíhania alebo pred oslobodením spod obžaloby.

36. Pre úplnosť v záujme dodržania zásady hospodárnosti civilného sporového konania odvolací súd uvádza, že sa nestotožnil s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade si žalobca spôsobil väzbu sám priznaním a skutočnosťou objektívneho charakteru, že mu po jeho obvinení hrozil vysoký trest odňatia slobody, nakoľko už zo samotného pojmu uvedeného v ust. § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva vylúčenie náhrady škody za väzbu len pre prípad zavinenia páchatel'a na jeho vzatí do väzby, t. j. aspoň v rovine a intenzite nedbanlivostného subjektívneho konania. Hrozba vysokého trestu je skutočnosť objektívneho charakteru a odvolací súd sa v tomto smere stotožnil s

odvolacou argumentáciou žalobcu. Priznanie obvineného, ktoré je navyše okolnosťou poľahčujúcou, neneguje prezumpciu jeho neviny a nepredstavuje žiaden z typov väzby v zmysle Trestného poriadku (útek, pokračovanie v trestnej činnosti, ovplyvňovanie svedkov).

37. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v zmysle ust. § 379 písm. a) CSP i v súvisiacej časti o nároku na náhradu trov konania zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c), b) CSP, keďže súd prvej inštancie jeho nesprávnym právnym posúdením veci porušil právo strán sporu na spravodlivý súdny proces, ktorý nedostatok v záujme zachovania dvojinštančnosti civilného sporového konania nie je účelné naprávať súdom odvolacím v záujme predídania neprípustnému vydaniu prekvapivého rozhodnutia vo veci bez možnosti podania riadneho opravného prostriedku stranami sporu. V danom prípade uvedená zásada o práve strán sporu na realizáciu svojich procesných práv prevláda nad zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

38. Podľa ust. § 391 ods. 1 CSP odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď v ďalšom konaní bude súd prvej inštancie viazaný vyššie uvedenými intenciami súdu odvolacieho (§ 391 ods. 2 CSP). Jeho úlohou bude postupovať v zmysle týchto intencií, t. j. právne posúdiť všetky právne aspekty veci podľa tohto zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, a to najskôr vo vzťahu k základu nároku uplatneného žalobou a následne po prípadnom ustálení základu nároku bude jeho úlohou vykonať a vyhodnotiť vykonané dokazovanie za účelom ustálenia výšky prípadnej škody žalobcu, a to pokiaľ ide o nárok na náhradu mzdy a aj nárok na náhradu trov obhajoby žalobcu, vo vzťahu ku ktorým bude potrebné právne posúdiť účelnosť ich vynaloženia (§ 391 ods. 3 CSP).

39. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

40. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).